

## דף יג.

עין משפט ג.

יו"ד סימן שו סעיף א

א. בכור בהמה טהורה נוהג בזכרים ולא בנקבות<sup>ב</sup>, ונוהג אפי' בזמן שאין הבית קיים, בין בארץ בין בחוצה לארץ<sup>ג</sup>. ומצוה להקדישו ולומר הרי זה קודש<sup>ד</sup> שנאמר "תקדישו לה' אלהיך" ואם לא הקדישו מתקדש מאליו מרחם. הגה: ונותנים אותו לכהן ולא לכהנת<sup>ה</sup>.

עין משפט ז.

יו"ד סימן רד סעיף א

עיי' לעיל דף י: עין משפט ג

## דף יג:

עין משפט ב.

יו"ד סימן ריג סעיף א

א. הנדרים אין חלין על דבר שאין בו ממש<sup>א</sup>, ע"כ אם אמר קונם שאני מדבר עמך או שאני עושה לך או שאני מהלך לך או שאני ישן עמך אינו נדר, וה"ה אם אמר דיבורי או עשיתי או הליכתי אסורים עליך ושינה אסורה עלי אינו נדר רק מדרבנן<sup>ז</sup> צריך שאלה.

ב. דכתיב "כל פטר רחם הזכרים".

ג. כ"כ הרמב"ם בפ"א מהלכות בכורות הלכה ד' ממשמעות הגמ' בסוף פ"ג דתמורה ובביצה דף כ"ז ע"ב.

ד. מבריתא בערכין כ"ט ע"א.

ה. בין אם הוא תם בין אם הוא בעל מום, בין שנולד במומו בין שנולד בו מום אח"כ ודוקא לכהן דכתיב לגבי פדיון בכור אדם "ויתן את כסף הפדוים לאהרן ובניו", ואיתקש בכורי בהמה לבכורי אדם, כ"כ הרא"ש בסוף בכורות, ומתנות כהונה אחרים אפי' לכהנת, כמו שאמרו בחולין דף קל"א.

ו. מבריתא בשבועות כ"ה ע"א, ונדרים דף י"ד ע"ב. ומשנה נדרים י"ד ע"ב וכאוקימתא דרבינא.

ז. וכתב הש"ך דנפ"מ בין נדר דאורייתא לדרבנן דאם צריך לנהוג איסור כימים שנהג בהם היתר. והיינו שמדרבנן צריך שאלה אפי' בדבר שאין בו ממש, ופותחין לו פתח ממקום אחר. ש"ך ס"ק ג'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

א. ב. לפ"ז ראובן האוסר עליו תפילתו של שמעון צריך שאלה מדרבנן, אבל אם אמר קונם פי"ה המדבר עמך או קונם ידי העושות עמך, או קונם רגלי מהלכות לך או קונם עניי בשונה הוי נדר גמור מן התורה, כ"ש אם יאמר יאסר עליך פי לדבורי, או ידי לעשייתי ורגלי להלוכי.

הגה: האומר דיבור פי עליך או נטילת אבן עלי י"א דהוי נדר כיון שהזכיר הפה ט או האבן.

עין משפט ג. יו"ד סימן רטו פעיף א

א. הנדר חל על דבר מצוה י כיצד, אם אמר קונם סוכה שאני יושב, או לולב שאני נוטל אסור לישוב בסוכה וליטול לולב.

הגה: וי"א שהיו מלקין אותו על שנדר לבטל המצוה, ומתירין לו נדרו ומקיים המצוה כ.

הגה: וי"א דאין מלקות בנדר אלא רק בשבועת שוא ל וכן עיקר.

עין משפט ד. יו"ד סימן רלט פעיף ד

ה. ו. שבועה אינה חלה על דבר מצוה מ, בין שהוציאה בלשון שבועה שאמר כך: שבועה שלא אשב בסוכה בין שהוציאה בלשון נדר י שאמר ישיבת הסוכה עלי בשבועה.

הגה: ודוקא בנשבע על המצוה לבד אבל בכולל חלה השבועה גם על דבר מצוה, וכמו שנתבאר בסי' רל"ו-רל"ח.

ח. ממשנה נדרים י"ג ע"ב.

ט. אף שהדיבור אין בו ממש כיון שהזכיר החפץ גם כן חל הנדר. ש"ף ס"ק ו'. ממשנה נדרים ט"ו ע"א, ורמב"ם פ"ג מנדרים, והטעם כיון שהוא אוסר החפץ עליו ולא עצמו על החפץ ואז אינו כנודר לבטל המצוה, שהרי לא קיבל על עצמו כלום ואין מאכילין האדם דבר האסור לו, אבל בשבועה שאוסר עצמו על החפץ מלעשות הדבר לאו כל כמיניה להפקיע עצמו מחיוב המצוה. ט"ז וש"ך.

כ. וכך משמע באו"ח סי' תק"ע, וכן כתב הב"ח, וכתב הש"ך דכן עיקר.

ל. כתב הש"ך דהיו מ"מ מכין אותו מכת מרדות. ש"ך ס"ק ה'.

מ. ממשנה שבועות דף כ"ז ע"ב.

נ. עיין בש"ך ס"ק י"ז.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רלט פעיף ג

ג. ה. השבועה חלה על דבר שאין בו ממש<sup>ס</sup> כגון שנשבע שלא יישן או לא ידבר.

הגה: נידוי יש לו דין שבועה<sup>ע</sup>, וי"א דדנין בנדידי לחומרא<sup>פ</sup> שחל על כל דבר שחלה עליו שבועה, וכן על כל דבר שחל עליו הנדר.

עין משפט ו.ז.

יו"ד סימן ריג פעיף א

עין לעיל עין משפט א

עין משפט ט.

יו"ד סימן רה פעיף א

א. האומר פירות אלו או מין אוכל פלוני עלי כבשר חזיר או כע"ז, או כנבלות וטריפות, או האומר לאשתו הרי את עלי כאמי כאחותי או כערלה או ככלאי הכרם, הרי אלו מותרים<sup>ז</sup>, ואין כאן נדר, ואם היה עם הארץ צריך שאלה לחכם, ומראים בעיניו שאסור ושאין לו דין בחרטה אלא צריך לפתוח לו פתח ממקום אחר, ומתירין לו נדרו כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדרים.

הגה: י"א דבזמן הזה כולם נידונים כעם הארץ לפי שרובן אינם בני תורה<sup>ק</sup>, וי"א דאפי' בעם הארץ א"צ שאלה רק באוסר אשתו עליו<sup>ר</sup> ולא בשאר דברים.

עין משפט כ.

יו"ד סימן רה פעיף א

עין בסעיף הקודם

ס. כיון שהוא אוסר את גופו על הדבר ולא החפץ עליו, וגופו יש בו ממש לא כן בנדר.  
ע. ב"י בסוף סי' ר"ו.

פ. כתב הש"ך דשמתא וחרם ונידוי נותנים עליהם חומר נדרים ושבועה.

צ. ממשנה ריש פ"ב דנדרים דף י"ג ע"ב, ומשנה וברייתא בדף י"ד ע"א, וכאוקימתא דרבא שם. ובפ"ת אות א' כתב ממהרי"ט שכתב בשם הרלנ"ח דאם אמר הרי את אסורה עלי כאמי הוי נדר ממש, וסיים ועיין בתשב"ץ ח"ב סוף סימן כ"ה שהניח דבר זה בצ"ע.

ק. מתשובת הרשב"א.

ר. כיון שיצא לבטל פו"ר החמירו בו. ש"ך ס"ק ה', מהפרישה, והר"ן כתב משום שדרכו לאסור אשתו מתוך הקפדה.